

תת"ע 2237/11/18 - מדינת ישראל נגד נידא עראף

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 2237-11-18 מדינת ישראל נ' עראף
תיק חיצוני: 11117036688

כבוד השופט אור לרנר	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
נידא עראף	נאשמים

החלטה

בקשה לביטול פסק שניתן בהיעדרה של הנאשמת.

הנאשמת טוענת כי ביקשה שדבר הדואר יישלח ישירות למשרד של בא-כוחה ולא לכתובתה ומוסיפה וטוענת כי אם הייתה מקבלת את הזימון הייתה מתייצבת לדיון אך לא קיבלה אותו. עוד טוענת הנאשמת כי גילתה רק לאחרונה אודות פסק הדין, וזאת מבדיקה אקראית וכי היא כופרת מכל וכל בעבירה שיוחסה לה, שכן לא עברה את הצומת באור אדום. במסגרת התצהיר שצורף לבקשה מוסיפה וטוענת הנאשמת כי דין ודברים ארוך שהיה בינה לבין השוטר האוכף לא צוין בדו"ח.

עוד מצרפת הנאשמת לבקשתה את הבקשה להישפט עליה מצוין כי היא מבקשת שההזמנה תישלח למשרד עורך דינה, אך בד בבד מציינת גם את כתובה הרשומה.

בתגובה משלימה, בעקבות החלטתי מיום 22.5.19, מצוין ב"כ הנאשמת כי הנאשמת טוענת שלא סירבה לקבל את גזר הדין והוא לא הודבק על דלת ביתה ובכל מקרה אין המדובר בשיהוי משמעותי.

המשיבה מתנגדת לבקשה ומציינת כי ההזמנה לדיון נמסרה לבן משפחתה של המבקשת ולפיכך המדובר בזימון כדיון.

דין הבקשה להידחות.

מבלי לקבוע מסמרות באשר לחובתה של המאשימה לזמן נאשמים גם ממשרד באי-כוחם מקום בו הם דורשים זאת, הרי שעניין זו נועד להסיר את החשש שמא דבר הדואר לא יגיע למועדו. מקום בו דבר הדואר הגיע ליעדו וההזמנה לדיון אינה מבוססת על חזקת המסירה המתמצת בסימון "לא נדרש", איני סבור כי יש לאפשר לנאשמת להתחבא מאחורי בא-

כעולה מתגובת המאשימה ואישור המסירה הסרוק בתיק, דבר הדואר נמסר למר עיסאם עראף, המצוין כמיופה כוח. הנאשמת לא התמודדה עם אישור המסירה, לא הביאה תצהיר מטעמו של אותו מר עראף (הכולל התייחסותו לקבלת הדואר ולשאלה האם העבירו לנאשמת), ולא שללה את טענת פקיד הדואר כי אכן מדובר באדם שהינו מיופה כוח של הנאשמת. משכך, מקום בו הנאשמת מוחזקת כיודעת באופן ממשי על מועד הדיון, לא ניתן לאפשר לה להתחמק מהתייצבותה לדיון רק מהטעם שההזמנה לדיון לא נשלחה גם לעורך דינה.

בנוסף, כפי העולה ממערכת נט המשפט, גזר הדין נשלח לנאשמת ונחשב כנמסר לה בתאריך 10.12.18 לאחר שהיא סירבה לקבלו והוא הודבק על דלת ביתה. ודוק, פקיד הדואר החתום על אישור המסירה מצוין במפורש את שמה של הנאשמת כמי שסירבה לקבל את גזר הדין. לעניין זה הוסיפה וטענה המבקשת, כאמור לעיל, כי לא סירבה לקבל את גזר הדין והוא לא הודבק על דלת ביתה ובכל מקרה אין המדובר בשיהוי משמעותי.

תגובתה זו של הנאשמת באה מפי בא-כוחה ולא גובתה בתצהיר, בירור או כל חומר ממשי שיתמוך בטענה. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' קרא ברע"פ 1771/19 ליאור עבודי (11.7.19):

"באשר לטענת המבקש 1 כי אין חובה לצרף תצהיר לבקשה להארכת מועד מקום שהבקשה מבוססת על טענות משפטיות בלבד, הרי שבבקשתו להארכת מועד להישפט טען המבקש 1, בין היתר, כי לא קיבל את הודעת תשלום הקנס בדואר. אין חולק כי מדובר בטענה עובדתית, ומשכך, בצדק נקבע כי לא עלה בידו לסתור את חזקת המסירה מקום שטענתו זו נטענה בעלמא וללא כל תימוכין. כבר נפסק בבית משפט זה כי "כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, [פורסם בנבו] פסקה 35 (25.3.2018))."

על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשמת (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשתה הנאשמת ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה.

בנוסף גם טענתה הכללית של הנאשמת כי היא כופרת לחלוטין בביצוע העבירה ולא נכנסה לצומת באור אדום, אין כדי לסייע לה. עיקרן של טענות אלה הינן העדפת גרסתה אל מול גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת הנאשמת דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעת הנאשמת. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרותן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר

בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראויות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

מכל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי אין הצדקה לביטול הרשעתה של הנאשמת בהיעדר התייצבותה ואני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ט, 21 יולי 2019, בהעדר הצדדים.